

Toen in een ogenblikje was daar de ambulance-wagen al, voorzichtig werd Hanneke er in gedragen.

„Gaat u haar ouders maar waarschuwen, dan zal ik meegaan naar het ziekenhuis,” fluisterde de vriendelijke dokter tegen oom Kees. — Ja, het was een moeilijke gang voor oom, om de droevige boodschap aan Hanneke's ouders te brengen, en hoe hij het zeggen moest, wist hij zelf nog niet.

Vader en moeder waren al erg ongerust over Hanneke's lange uitblijven, dus toen oom binnenkwam en halverwege vertelde, wat er gebeurd was, begrepen zij het al. Natuurlijk vonden zij het heel naar, dat hun enig kind nu misschien veel pijn leed, maar ze vonden het ook erg voor oom Kees, want hij hield immers zo heel veel van Hanneke. Maar gelukkig mochten de ouders diezelfde avond hun dochtertje nog bezoeken en tegelijk van de dokter vernemen, dat zij binnen een paar dagen weer naar huis mocht. Het was voornamelijk de schrik geweest, dat ze was flauw gevallen. Nu, jullie begrijpen, hoe blij ook oom Kees was, toen hij het bericht vernam, dat Hanneke weer gauw beter zou zijn. Maar toch moest oom nog op het Hoofdbureau van Politie komen om te vertellen, hoe alles was gebeurd. Tegen de brigadier zei oom: „Ik ben altijd erg voorzichtig, en met Klaar-Overs zou ik zeggen, houd ik de wagen bijtijds in, maar tot mijn verbazing moet ik deze keer niet vlug genoeg geremd hebben.”

„U lijkt mij ook niet direct een wilde-man,” lachte de brigadier. Toen werd hij echter heel ernstig en vroeg: „Had u misschien wat alcohol gebruikt?”

„Ach, nee, eigenlijk niet,” antwoordde oom. „Slechts een glas wijn met een collega, niet noemenswaard. Dat zal geen invloed gehad hebben.”

„Vergist u zich niet, mijnheer. Waarschijnlijk heeft u niet vlug genoeg gehandeld, toen de verkeersbordjes van de Klaar-Overs omhoog gingen, en dat is dan de schuld van dat kleine beetje alcohol, in uw glas wijn.”

Oom sloot even zijn ogen. Daar zag hij Hanneke voor zich, snikkend op haar verjaardag. „Oom u moet straks nog rijden, als u nu maar geen ongeluk krijgt,” dat had ze immers gezegd. Arm klein ding, nu heeft zij het ongeluk gekregen door mijn schuld, ging het door hem heen.

Oom huiverde en zei zacht tegen de brigadier: „Hanneke van Lent is mijn nichtje. Haar overkwam het leed, waarvoor ze mij waarschuwde.”

„Ja, ik ken dat meisje, ze was juist jarig, toen ze examen Klaar-Over deed. Een lief kind met blonde krullen en stralende, blauwe ogen.”

Toen opeens gaf oom hem een stevige hand en zei: „Ik hoop, dat nog vele mensen en kinderen naar uw woorden zullen luisteren. Ik besef nu, dat u gelijk had, toen u de kinderen vertelde, dat zelfs het kleinste beetje alcohol een groot gevaar is voor het verkeer. Vindt u het goed, dat ik nu mijn nichtje een bezoek ga brengen?”

„Uitstekend mijnheer, en doet u haar mijn groeten.” Hanneke zat blij en gelukkig rechtop in haar bed,

In de heilige nacht

Er werd eenmaal een koningskind geboren in de nacht. Zijn moeder lel hem in een krib en wiegde hem heel zacht. Hij had geen leger en geen goud en óók geen koningsslot. En tóch was dat arme kindeke de eigen Zoon van God.

★

De wind woei door de kleren van de kleine, koude stal. Wat doeken en een beetje hooi voor 't kindeke, dat was al. Maar buiten zongen — gloria — de eng'len tot zijn eer. En herders kwamen dichterbij en knielden bij hem neer.

★

Daar buiten bleven in het veld de schaapjes heel alleen. En tóch liep er geen schaapje weg, geen lammetje, niet één. Ze sliepen rustig door al hield geen herder ook de wacht. Het vuur ging uit, maar warmpjes was hun dikke wollen vacht.

★

Er was ook nog een grote ster, die wees de staldeur aan. En wijzen op kamelen zijn meteen op reis gegaan. Ze reden over berg en dal, aan één stuk, dag en nacht, En hebben in hun zadeltas voor 't kind iets meegebracht.

★

Dat hebben ze eerbiedig aan zijn voetjes neergelegd. Misschien heeft een der wijzen wel zacht fluisterend gezegd: „Gegroet, hef koningskindeke, kwam u ook heus voor mij? Ik geef u al mijn schatten en mijn hart geef ik erbij!”

JO KALMIJN-SPIERENBURG

toen oom binnenstapte. Maar waarom keek hij zo ernstig, ze was nu toch haast genezen. En oom kon het toch immers niet helpen, dat haar jas... Maar zie: Oom buigt zich over haar heen, strijkt met zijn hand over haar blonde krullen en zegt:

„Hanneke, het spijt mij, dat ik niet eerder naar je waarschuwing luisterde, maar nu kent oom het gevaar zelfs van het kleinste beetje alcohol. Als er ooit een gouden boek voor grote mensen komt, ben ik de eerste, die mijn naam er in zal zetten, want sterke drank gebruik ik niet meer.”

„O, oom,” lachte Hanneke, „dat heb ik gedroomd, en nu is het heus echt waar.” En ze gaf oom een stevige kus op zijn baardige wang.

En dit is dan eigenlijk het eind van mijn verhaal. Ik zou nog kunnen zeggen, hoe dankbaar Hanneke's ouders waren, toen hun meisje weer thuis kwam. Samen met oom Kees hebben ze feest gevierd, limonade gedronken en slagroomwafels gesmuld.